

Lyset i lommen

Det er søndag, og klokken har lige rundet 8:00. Jeg ligger selvfølgelig stadig i min seng og er træt af dagen, selvom den knap er begyndt. Jeg stønner på en udmattet måde, så man virkelig kan høre, at jeg er træt af livet.

I det samme sekund træder min mor ind ad døren "Haha, hvad er det dog for nogle lyde du ligger og laver?" spørger hun.

Jeg har ikke rigtig lyst til at snakke med hende for at være ærlig, så jeg svarer "Jeg skulle bare lige strække mig."

"Er du klar til at hjælpe med at få pakket de sidste af morfars sager sammen?"

Morfars døde for en uge siden, men hans lille hus i udkanten af Silkeborg står der jo stadig. Derfor har jeg brugt hele min efterårsferie på at pakke alt hans gamle skrammel sammen, så det kan blive solgt.

"Selvfølgelig er jeg det" Siger jeg begejstret, imens jeg lyver en hvid løgn for min mor igen.

Turen i bilen på vej til morfars hus føles længere end den plejer. Den opgivende fornemmelse fra i morges og blandingen af sorg over min morfars død får mig til at have lyst til bare at blive hjemme.

"Så skat. Han ville være så glad, for du gider at komme og hjælpe ham. Op med humøret, du gør ham en stor tjeneste." Visker min mor inden vi træder ud af bilen.

"Hej hej! Godt i kunne komme og hjælpe til igen i dag." Forestiller jeg mig ham sige, imens han står i døren og er klar til at give mig et kæmpe knus.

Jeg vandre ind af hoveddøren til det gamle slidte hus, går ind igennem bryggerset, kravler forsigtigt op af stigen til loftet og så begynder jeg bare hvor jeg slap i går.

I dag ser det ud til, at jeg er nået til alt hans gamle tøj, fra da han var yngre. Gad vide hvorfor han har gemt alt det tænker jeg.

Tiden flyver, men det er mest, fordi det meget nemt at sortere tøj, som ikke er ens eget. Det meste skal nemlig bare smides ud.

Det er først da, jeg når til den næstsidste papkasse, at der er noget som fanger min opmærksomhed. Kassen er ekstra støvet, og tappen, som er brugt til at lukke kassen sammen, er helt gult og fuldstændig krakeleret på grund af alderdom. Nede i kassen er en slidt og hullet camouflagede militærjakke.

"Mor?" råber jeg, så det kan høres helt nede i stuen "Har morfar nogensinde været i militæret?" spørger jeg. "Ja det var han faktisk i 3 år. Han havde det ikke spor rart der. Det var en hård tid for ham."

"Prøv at se den her jakke jeg fandt." Jeg løfter jakken op i begge skuldre, så min mor ordentligt kan se den. "Ja den er meget sej." Siger hun, og nikker anerkendende til mig, som om den interesserede hende på nogen måde.

Jeg smider den fra mig igen, men da den lander og rammer loftbrædderne, høre jeg en raslende lyd. Jeg samler straks jakken op igen og mærker efter på alle lommer, om der kunne ske at være noget i dem, som jeg havde overset.

Og minsandten om der ikke også var det. Venstre brystlomme var helt propfyldt. Jeg knappede lommen op og stak forsigtig hånden ned, for at mærke, hvad der gemte sig der i. Det føltes lidt som konfetti. Det ville ikke engang undre mig, hvis der lå en masse farverigt konfetti og raslede rundt i hans lomme. Han var en lidt spøjs mand.

Jeg trak det jeg troede var konfetti, op af lommen, men ud kom en sammenkrøllet bunke af gamle, tynde papirlapper. Ad. Tænkte jeg. De var helt beskidte og tyndslidte. Men jeg kunne ikke få mig selv til at lægge dem fra mig. Jeg tog et nærmere kig og lagde så mærke til at der på, hver papirlap var skrevet noget med blyant.

Det var skrevet i skråskrift og tværet helt ud. Men, hvis man knibede øjnene næsten helt sammen, kunne man godt tyde hvad der stod.

"Lyden af regn mod vinduet."

Hva? Tænkte jeg og foldede nysgerrigt en til ud.

"At cykle uden hænder." Jeg smilede svagt og satte mig så i gang med at folde dem alle ud, en efter en. Det så ud til at være en stor samling af ting han elskede. Små øjeblikke, små glæder.

Jeg blev hurtig færdig med at sortere resten af tøjet, så jeg stak papirlapperne tilbage i jakkelommen og tog jakken med under armen.

"Er du færdig nu?" Spurgte min mor imens hun sippede til sin varme kaffe. Hun havde åbenbart været færdig med hendes del af arbejdet længe, fordi på bordet lå en tallerken med knækbrød krummer og en skorpe fra en ost.

"Tja det skulle jeg gerne være ja." Sagde jeg og nikkede. "Skal du have den der gamle jakke med dig hjem?" Spurgte hun undrende. "Ja det kunne jeg godt tænke mig." Svarede jeg lidt nervøst, fordi jeg var bange for, om min mor syntes, jeg var underlig for at beholde sådan en slidt jakke.

"Skal vi så ikke bare tag at komme hjemad?" Spurgte hun så. Jeg behøvede ikke at svare, fordi jeg havde faktisk ikke noget valg.

Da vi ca. var nået halvvejs hjem, begyndte der pludselig at regne voldsomt meget. Jeg sukkede og tænkte over hvordan det har regnet hver evig eneste dag de sidste to uger i streg.

"Det er pisse irriterende at der altid regner her i Danmark. Og så endda i ferien også. Kan vi ikke tag syd på næste efterårsferie?" Siger jeg til min mor.

Min mor rystede på hovedet og siger "nej det kan vi ikke. Væn dig til det." Så kunne jeg rigtig få den at tygge på.

I det samme kom jeg i tanke om den allerførste papirlap af morfars, jeg læste. "Lyden af regnen mod vinduet." Jeg lænede mig op af vinduet, og gav mig til at lytte efter. Han havde ret min morfar. Det er faktisk en rigtig rar lyd. Jeg begyndte at smile.

Morgenen dagen efter lignede meget den fra dagen før. Udover at min mor allerede vækkede mig klokken 7:00 i dag.

"Godmorgen skat!!" Råbte min mor mig i ansigtet. Sådan føltes det i hvert fald. Jeg sukkede igen, og trak dynen over hovedet og lagde mig til at sove videre.

40 minutter efter kom min mor igen. Nu med et meget mere alvorligt udtryk i ansigtet. "Nu skal du altså til at i omdrejninger. Ellers kommer du for sent."

Jeg spiste hurtigt to müslibar, fordi der var ikke nok tid til en portion havregryn. Derefter skyndte jeg mig at børste mine tænder, imens jeg desperat prøvede at sætte mit hår med den anden hånd.

"10 minutter til at skolen starter!" Råbte min mor igennem huset. Jeg kan måske lige nå det, hvis jeg skruer lidt op for farten.

Jeg hoppede op på cyklen og susede hurtigt ud af den lange indkørsel, som stadig var våd af regnen i går. "Dårlig start på ugen." Mumlede jeg da jeg nåede til hovedvejen.

5 minutter til at skolen starter, og jeg mangler stadig 3,5 kilometer endnu. Jeg ville aldrig kunne nå det i tide lige meget, hvor hårdt jeg prøvede.

Hvis bare min mor havde tilbudt mig at blive kørt, kunne jeg måske nå det.

Men ligesom i går da jeg var træt af at der altid regnede, kom jeg i tanke om min morfars papirlap. "At cykle uden hænder."

Jeg gav forsigtig slip på styret. Jeg trak vejret dybt ind ad næsen. En følelse af frihed og glæde spredte sig med det samme i kroppen, og væk røg alle de stressende tanker.

Dagen gik, og hver evig eneste morgen fremover trak jeg en ny lap op af min morfars lomme.

"At bage brød." "At synge højt, selv om man synger falsk." "At springe i havet." Små ting som gjorde at livet pludselig ikke følte helt så gråt og kedeligt længere.

En dag tog jeg min gode ven med hjem for at hænge ud på mit værelse. "Hvorfor har du sådan en gammel beskidt jakke til at hænge fremme." Spurgte han, imens han lavede en ulækker grimasse.

"Den skulle da være blevet smidt ud for længst." Sagde han, og hev den ned fra knagen, som den hang på.

"Nej!" Udbrød jeg. "Den skal blive."

"Det er jo bare skrammel."

"Nej." Sagde jeg stille men bestem. "Det er liv"

Min ven stirrede underligt på mig, og hang hurtigt jakken tilbage op på knagen, hvor den hørte til.

Senere den samme aften da min ven var taget hjem, fandt jeg et stykke papir frem og rev en flap på cirka 10 centimeter af. På den skrev jeg "At mærke hjertet slå, når man tør være sig selv."

Jeg foldede min nye papirflap sammen og proppede den ned i lommen sammen med alle de andre.

Jeg trådte et skridt tilbage og betragtede den, egentlig ret grimme og slidte jakke, som hang tungt på knagen. Men det gjorde ikke noget, at den var grim, fordi jeg vidste godt, at der i venstre brystlomme lå en sammenkrøllet bunke papir fuld af livslyst.